

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **DEOKORK s.r.o.**, IČO 29290775
sídlem Jaktáře 1664, 686 01 Uherské Hradiště
zastoupený daňovým poradcem ARIADNA, s.r.o., IČO 64581144
sídlem Bořivojova 21, 130 00 Praha

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2018, č. j. 20459/18/5300-22443-711897,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro Zlínský kraj (dále též „správní orgán prvního stupně“, „správce daně“) ze dne 3. 4. 2017, č. j. 697882/17/3309-51523-703281, č. j. 701419/17/3309-51523-703281, č. j. 701488/17/3309-51523-703281, č. j. 701536/17/3309-51523-703281, č. j. 701594/17/3309-51523-703281, č. j. 701676/17/3309-51523-703281, č. j.

701741/17/3309-51523-703281, č. j. 701792/17/3309-51523-703281, č. j. 702086/17/3309-51523-703281, č. j. 703957/17/3309-51523-703281, č. j. 704027/17/3309-51523-703281, č. j. 704110/17/3309-51523-703281, č. j. 704177/17/3309-51523-703281, č. j. 704226/17/3309-51523-703281, č. j. 704345/17/3309-51523-703281, č. j. 704429/17/3309-51523-703281, č. j. 704474/17/3309-51523-703281, č. j. 704544/17/3309-51523-703281, č. j. 704620/17/3309-51523-703281, a č. j. 705397/17/3309-51523-703281, kterými byla žalobci podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) a podle ust. § 147 a § 143 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) doměřena daň z přidané hodnoty za období únor 2012, březen 2012, květen 2012, červen 2012, červenec 2012, září 2012, říjen 2012, listopad 2012, prosinec 2012, leden – říjen 2013 a prosinec 2013; a platební výměr ze dne 3. 4. 2017, č. j. 705196/17/3309-51523-703281, kterým byla žalobci podle zákona o DPH, ve spojení s bodem 1 přechodných ustanovení čl. X zákonného opatření Senátu č. 344/2013 Sb., o změně daňových zákonů v souvislosti s rekodifikací soukromého práva a o změně některých zákonů, a podle § 147, § 139 a § 90 daňového řádu vyměřena daň z přidané hodnoty za období listopad 2013.

2. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že správce daně neuznal žalobci nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění za poskytnuté služby od dodavatele žalobce V. V., S. 560/49, P., IČO X z důvodů nesplnění podmínek uvedených v § 72 a 73 zákona o DPH. Nárok na odpočet nebyl žalobci uznán z důvodů žalobcem neodstraněných a správcem daně vyjádřených pochybností týkajících se faktického uskutečnění plnění na daňových dokladech uvedených zdanitelných plnění od deklarovaného dodavatele. Žalovaný uvedl, že v řízení byla respektována a dodržena veškerá práva daňového subjektu a naplněny všechny zákonné podmínky pro vydání dodatečných platebních výměrů. Správce daně žalobce prokazatelně seznámil s výsledkem kontrolního zjištění a předložil mu jej k vyjádření. Před plánovaným projednáním a podepsáním zprávy o daňové kontrole správce daně seznámil žalobce se svým stanoviskem k jeho vyjádření k výsledku kontrolního zjištění a navrhaným důkazním prostředkům. Stížnost proti postupu správce daně byla před dalším plánovaným projednáním zprávy o daňové kontrole vyřízena, stejně tak bylo rozhodnuto, že úřední osoby přímo se podílející na vedeném daňovém řízení, vůči kterým směřovala námitka podjatosti, nejsou z řízení pro podjatost vyloučeny. Rovněž konstatoval, že žalobce byl přiměřeně poučen o účincích spojených s bezdůvodným odepřením podpisu zprávy o daňové kontrole nebo odmítání a vyhýbání se projednání zprávy o daňové kontrole. Správce daně podle žalovaného při hodnocení důkazů postupoval v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu. Ze zprávy o rozsahu 109 stran jednoznačně vyplývá, z jakého skutkového stavu při svém rozhodování správce daně vycházel a jakým způsobem hodnotil zjištěné skutečnosti, když podrobně popsal průběh daňového řízení a vyjádřil se ke všem důkazům, a to jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. V průběhu daňové kontroly byla provedena řada svědeckých výpovědí, a to jak výpověď deklarovaného dodavatele pana V., tak svědecké výpovědi ze strany odběratelů žalobce. Správce daně po hodnocení a posouzení důkazů uzavřel, že faktická činnost deklarovaného dodavatele V. V. z pohledu jednotlivých smluv, faktur a v uceleném kontextu jeho rozsáhlé deklarované obchodní spolupráce se žalobcem, dotýkající se širokého spektra poskytovaných činností (služeb) v období let 2012 a 2013, nebyla prokázána ve smyslu § 72 a 73 zákona o DPH.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a aby žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.
4. Žalobce předně namítal, že zpráva o daňové kontrole nebyla řádně projednána. Přitom není pravda, že by se žalobce projednání zprávy vyhýbal. Jeho úkony vedly k tomu, aby si zajistil, že zpráva bude projednána s nestrannými, objektivními a nepodjatými osobami. Úřední osoby správce daně přitom byly proti žalobci zjevně podjaté, neboť postupovaly nezákonným způsobem. Žalobci bylo odepřeno navrhování důkazních prostředků (správce daně odmítl provést žalobcem navrhované výslechy svědků bez relevantního odůvodnění) a stávající důkazní prostředky byly vyhodnoceny podjatým způsobem. Důsledkem neprojednání zprávy o daňové kontrole je, že dodatečné platební výměry nebyly odůvodněny zákonným způsobem. Jestliže má být zpráva o daňové kontrole důkazním prostředkem, nesmí být získána v rozporu s právními předpisy, což se v daném případě stalo, když nebyla řádně projednána.
5. Žalobce má za to, že o námitkách podjatosti bylo rozhodnuto neobjektivně a podjatě, když namítaná podjatost nebyla shledána. Nezákonný postup úředních osob je podle žalobce vždy projevem podjatosti ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) daňového řádu. Dodatečné platební výměry tedy byly vydány podjatými osobami.
6. Žalobce dále namítal, že správce daně v odvolacím řízení nesplnil, co mu žalovaný přikázal, když úmyslně nedokončil výslech zásadního svědka pana V. Již průběh opakovaného výslechu byl veden podjatým způsobem. Svědkovi byly pokládány opakovaně otázky, aby byl výslech co nejdelší, a to přesto, že svědek upozornil na svůj zdravotní stav, který mu neumožňuje být přítomen výslechu dlouhou dobu. Žalobce byl tímto způsobem připraven o důležitý důkazní prostředek. Správní orgány tímto postupovaly v rozporu s § 6 odst. 3 daňového řádu, podle něhož správce daně umožní osobám zúčastněným na správě daní uplatňovat jejich práva. Žalovaný postupoval rovněž v rozporu s § 115 odst. 2 daňového řádu, když účelově nezajistil dokončení výslechu svědka V. V., ačkoli skutečněná část výpovědi svědčila jednoznačně ve prospěch žalobce.
7. Další pochybení spatřuje žalobce v tom, že výsledek odvolacího řízení s ním nebyl projednán při ústním jednání ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 41 Listiny základních práv Evropské unie. Žalobce se svým požadavkem odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2009, č. j. 9 Afs 79/2009-93 (všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), a náleží Ústavního soudu ze dne 7. 1. 2004, sp. zn. II. ÚS 173/01 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>). Vzhledem k tomu, že z obsahu daňového spisu v daném případě vyplývaly nejasnosti a žalobce o ústní projednání výslovně žádal, přičemž zpráva o daňové kontrole nebyla se žalobcem projednána, bylo žalobci upřeno jeho ústavní právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti. Podle názoru žalobce neobstojí tvrzení, že zákon neukládá odvolacímu orgánu povinnost vést před vydáním rozhodnutí ústní jednání, jelikož ústavní zákon má vždy přednost a není třeba, aby povinnost projednat věc v přítomnosti osoby, o jejíž věci se jedná, byla ještě upravena v daňovém řádu. Čl. 38 odst. 2 Listiny upravuje čtyři ústavní práva každé osoby (právo na veřejné projednání, právo na projednání bez zbytečných průtahů, právo na projednání v její přítomnosti, právo na možnost se vyjádřit k prováděným důkazům), přičemž tato práva nelze spojovat a vyřadit některé právo z jeho konzumace. Podle žalobce nelze zaměňovat právo na projednání věci v přítomnosti osoby a právo na veřejné projednání, proto neobstojí argumentace Nejvyššího správního soudu uvedená v rozsudku ze dne 31.

5. 2007, č. j. 7 Afs 114/2006-78. Žalobce připouští, že v případě, kdyby byla věc s daňovým subjektem řádně projednána před prvostupňovým správcem daně, bylo by tím ústavní právo konzumováno. Avšak v případě, kdy věc nebyla se žalobcem řádně projednána před správcem daně, který navíc postupoval nezákonným způsobem, bylo na místě věc se žalobcem projednat při ústním jednání před odvolacím orgánem.
8. Žalobce dále namítal, že žalovaný při hodnocení důkazních prostředků postupoval v rozporu s § 8 odst. 1 daňového řádu, když hodnotil pouze část výpovědi svědka V. Po účelové dohodě žalovaného a správce daně žalovaný ve výsledku tohoto svědka nepokračoval, ačkoliv provedení nového výsledku tohoto svědka žalovaný správcem daně nařídil ve smyslu § 115 odst. 1 daňového řádu. Ve výsledku svědka podle žalobce nebylo pokračováno proto, že výpověď potvrzovala tvrzení žalobce a jím předložené důkazní prostředky a daňové doklady.
9. Hodnocení výpovědí ostatních svědků považuje žalobce za podjaté a nikoli nestranné. Výpovědi svědků potvrdily listinné důkazní prostředky předložené žalobcem i jeho tvrzení. Pokud žalovaný výpovědi zpochybnil poukazováním na některé nepřesnosti, nepřihlédl k tomu, že po více než pěti letech výpovědi nemohou být přesné.
10. Žalobce má za to, že svědecké výpovědi potvrdily deklarované provedení prací. Podle žalobce je nezpochybnitelné, že deklarované práce a činnosti byly provedeny. Správce daně ani žalovaný přitom neprokázali, že by předmětné práce a činnosti zajistil žalobce sám nebo svými zaměstnanci.
11. Žalobce trvá na tom, že své důkazní povinnosti dostál a prokázal uskutečnění i přijetí předmětných plnění.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že se žalobními námitkami nesouhlasí, a plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce, že zpráva o daňové kontrole nebyla řádně projednána, žalovaný poukázal na celý průběh od seznámení žalobce s kontrolním zjištěním po projednání zprávy o daňové kontrole. Uvedl, že žalobce byl seznámen s kontrolním zjištěním dne 8. 12. 2016, avšak k projednání zprávy o daňové kontrole došlo až dne 31. 3. 2017 vzhledem k četným podáním a opakovaným omluvám žalobce. Žalovaný má za to, že žalobce nemohl být postupem správce daně zkrácen na svých procesních právech. Žalobce se z obou navržených jednání omluvil z obdobných důvodů, které nelze považovat za relevantní. Jednání žalobce je třeba posoudit jako účelové a obstrukční, s cílem znemožnit správcem daně ukončení daňové kontroly. Správce daně postupoval správně, když vyhodnotil chování žalobce jako vyhýbání se projednání zprávy o daňové kontrole, a proto zprávu o daňové kontrole doručil dne 31. 3. 2017 zástupci žalobce do datové schránky, čímž se zpráva o daňové kontrole považuje za projednanou a daňová kontrola je ukončena.
13. K námitce, že žalobci bylo odepřeno právo na projednání věci v přítomnosti žalobce, žalovaný předně uvedl, že ač žalobce namítal ústavní právo na projednání věci v jeho přítomnosti s odkazem na nezákonný postup správce daně při projednání zprávy o daňové kontrole, je třeba zdůraznit, že k projednání zprávy o daňové kontrole nedošlo pouze z důvodu obstrukčního jednání žalobce. Ze strany správce daně tedy nedošlo k porušení namítaného čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť žalobci bylo umožněno projednání zprávy o daňové kontrole v jeho přítomnosti. K ústním jednáním v rámci

odvolacího řízení žalovaný odkázal na body [137] až [139] napadeného rozhodnutí. Uvedl, že z § 114 až 116 daňového řádu nevyplývá povinnost odvolacího orgánu seznamovat daňový subjekt před vydáním rozhodnutí s průběžným stanoviskem odvolacího orgánu. Přitom žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2006, č. j. 7 Afs 41/2005-49, ze dne 31. 5. 2007, č. j. 7 Afs 114/2006-78, nebo ze dne 21. 10. 2014, č. j. 6 Afs 144/2014-42. Žalovaný k předmětné námitce dále uvedl, že daňové řízení obecně není ovládáno zásadou ústnosti; ústní jednání by mělo být prováděno jen tehdy, je-li to nutné či přínosné pro další řízení. Taková situace však v tomto řízení nenastala. Žalobce měl možnost cokoliv sdělit či doplnit k podanému odvolání či využít právo nahlížet do spisu, čehož využil. Žalobce též využil práva doplnění podaného odvolání. V rámci odvolání bylo rozsáhlé doplnění odvolacího řízení o 11 svědeckých výpovědí, o jejichž konání byl žalobce řádně vyrozuměn, přičemž u 10 z nich žalobce využil právo být přítomen výslechu svědka a klást mu otázky. Žalobci bylo umožněno projednání věci v jeho přítomnosti a bylo mu umožněno se vyjádřit ke všem prováděným důkazům.

14. K námitce, že žalobci bylo odepřeno právo na navrhování důkazních prostředků, resp. že důkazy byly nesprávně hodnoceny, žalovaný uvedl, že V. V. během řízení vypovídal celkem třikrát (4. 5. 2016, 11. 5. 2016 a 9. 2. 2018), a proto považuje žalovaný jakékoliv další pokračování svědecké výpovědi pana V. za nadbytečné a bezpředmětné, neboť z poslední výpovědi kromě odkazu na osoby, které podaly čestná prohlášení, již nelze dovodit žádné zásadní rozdíly v porovnání s výpověďmi svědka z roku 2016. Výslech ze dne 9. 2. 2018 byl navíc ukončen cca po 4 hodinách na základě požadavku tohoto svědka s ohledem na uváděné zdravotní důvody. K výsledkům svědka žalovaný odkázal na body [58] až [85], [113] až [119] a [128] napadeného rozhodnutí. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že výpověď pana V. byla hodnocena v rozporu s § 8 odst. 1 daňového řádu. Žalovaný shodně se správcem daně prvního stupně zhodnotil výpovědi pana V. jako neprůkazné, a to zejména s ohledem na obecné, neúplné, nekonkrétní a vzájemně rozporné odpovědi pana V. K faktickému uskutečnění deklarovaných plnění svědek odkazoval neurčitě na třetí osoby, kamarády a známé. Podle žalovaného je zřejmé, že uvedené výpovědi nelze považovat za věrohodné důkazy osvědčující oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně ve smyslu § 72 a 73 zákona o DPH. Žalovaný nepovažuje za důvodné ani námitky ohledně podjatosti úředních osob Odvolacího finančního ředitelství. V této souvislosti odkázal na body [123] až [125] a [131] až [134] napadeného rozhodnutí.
15. Žalovaný má za to, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobcem vznesené námitky nejsou důvodné. Proto navrhl, aby soud žalobu zamítl s tím, že žalobci nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Posouzení věci soudem

16. Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce daně, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.
17. Pro posouzení projednávané věci bylo rozhodné, zda žalobce prokázal faktické přijetí zdanitelného plnění deklarovaného na daňových dokladech vystavených dodavatelem V. V., tedy zda splnil podmínky pro uplatnění a přiznání nároku na odpočet DPH ve smyslu § 72 a § 73 zákona o DPH.

18. Právní úprava nároku na odpočet daně je upravena v § 72 a násl. zákona o DPH. Hmotněprávní podmínky vzniku nároku na odpočet daně jsou vymezeny v § 72 odst. 1 zákona, podle kterého je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování plnění vymezených v tomto ustanovení. Pro přiznání nároku na odpočet daně je plátce povinen splnit rovněž formální podmínku, která spočívá v předložení daňového dokladu se zákonem stanovenými náležitostmi vyplývajícími z § 73 odst. 1 zákona o DPH.
19. Obecně lze říct, že daňový subjekt má v rámci daňového řízení povinnost prokázat skutečnosti, které sám tvrdí. Podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence. Toto ustanovení však, jak již vícekrát potvrdil Ústavní soud (viz nálezy ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95), nedává správci daně oprávnění vyzvat daňový subjekt k prokázání čehokoliv, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám.
20. Daňové řízení je v České republice postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Daňový subjekt má v první řadě povinnost tvrdit skutečnosti rozhodné pro jeho daňovou povinnost. Konkrétní obsah povinnosti tvrzení přitom vychází zejména z příslušných ustanovení daňového práva hmotného, v posuzovaném případě z § 72 a násl. zákona o DPH.
21. Žalobce byl tedy v daném případě, chtěl-li uplatnit nárok na odpočet DPH, povinen tvrdit a prokázat, že od jiné osoby, která byla v době transakce plátcem DPH, přijal zdanitelné plnění, které bylo fakticky realizováno, a že poskytnuté služby byly provedeny právě deklarovaným plátcem DPH.
22. Daňový subjekt obecně unese své důkazní břemeno, pokud předloží správci daně účetnictví splňující požadavky stanovené zákonem č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, zejména pokud jde o jeho správnost, úplnost, průkaznost a srozumitelnost. Současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2011, č. j. 5 Afs 24/2010-117). Existence účetních dokladů, tj. příjmových dokladů nebo faktur, totiž zpravidla sama o sobě neprokazuje, že se operace, která je jejich předmětem, opravdu uskutečnila (srov. rozsudek ze dne 28. 2. 2006, č. j. 7 Afs 132/2004-99, a ze dne 31. 12. 2008, č. j. 8 Afs 54/2008-68). K obdobnému závěru dospěl i Ústavní soud, který uvedl, že „[d]ůkaz daňovým dokladem [...] je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu. Daňový doklad, který jen simuluje (bez rozdílu, zda jde o simulaci absolutní či relativní) uskutečnění zdanitelného plnění, není relevantním důkazem a jeho předložení může vést k formulaci požadavku směřujícího k dokázání hmotně právního úkonu, tj. k důkazu existence zdanitelného plnění.“ (usnesení ze dne 29. 9. 2004, sp. zn. III. ÚS 365/04).

23. I když daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správce daně může ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu vyjádřit pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. V tomto ohledu správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují vážné a důvodné pochyby (srov. rozsudek č. j. 2 Afs 24/2007 - 119). Pokud správce daně shora uvedené skutečnosti prokáže, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen doložit pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k danému obchodnímu případu, popř. svá tvrzení korigovat. Tyto skutečnosti bude daňový subjekt prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím (srov. rozsudek ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010-124, či ze dne č. j. 2 Afs 24/2007-119, publikovaný pod č. 1572/2008 Sb. NSS).
24. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce unesl své primární důkazní břemeno, když v průběhu daňové kontroly předložil daňové doklady, jež zaevidoval do evidence pro daňové účely. Tímto žalobce splnil formální podmínku nároku na odpočet ve smyslu § 73 odst. 1 zákona o DPH a důkazní břemeno přešlo na správce daně. Jak však vyplývá z konstantní judikatury, ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nejsou dostatečným podkladem pro uznání nároku na odpočet DPH, jestliže správci daně vzniknou pochybnosti, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je v těchto dokladech deklarováno. Správce daně ve výzvě k prokázání skutečností zaslané žalobci specifikoval své důvodné pochybnosti ohledně faktického uskutečnění žalobcem deklarovaných přijatých zdanitelných plnění a o jejich použití v rámci uskutečňování ekonomické činnosti žalobce, čímž přešlo důkazní břemeno zpět na žalobce.
25. Jelikož správce daně své důkazní břemeno unesl, bylo na žalobci, aby vyvrátil pochybnosti správce daně, resp. aby prokázal, že se zdanitelné plnění uskutečnilo tak, jak bylo uvedeno na daňových dokladech. Krajský soud má přitom na základě provedení dokazování stejně jako žalovaný za to, že žalobce své důkazní břemeno neunesl, jelikož neprokázal přijetí zdanitelného plnění (neprokázal, že zdanitelné plnění bylo fakticky uskutečněno).
26. Pokud žalobce namítal, že zpráva o daňové kontrole nebyla řádně ukončena, jelikož nebyla projednána s nepodjatými úředními osobami, pročez dodatečné platební výměry nebyly odůvodněny zákonným způsobem, této argumentaci soud nepřisvědčil.
27. Jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, zpráva o daňové kontrole je završením daňové kontroly, přičemž obsahuje výsledek kontrolního zjištění, se kterým byl daňový subjekt řádně seznámen. V obsahu zprávy o daňové kontrole musí správce daně shrnout celý průběh daňové kontroly, včetně důkazního řízení, kdy rekapituluje celý průběh dokazování, počínaje shromážděním důkazních prostředků, provedením důkazů a konče jejich hodnocením, na základě nichž správce daně učinil skutková zjištění.
28. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl s výsledkem kontrolního zjištění řádně seznámen dne 8. 12. 2016 doručením do datové schránky zástupce žalobce. Žalobci byla v souladu s § 88 odst. 3 daňového řádu stanovena patnáctidenní lhůta k vyjádření se k výsledku kontrolního zjištění a navržení jeho doplnění. Dne 23. 12. 2016 žalobce požádal o prodloužení lhůty o 45 dnů, přičemž správce daně původní lhůtu prodloužil o 18 dnů. K výsledku kontrolního zjištění se žalobce vyjádřil v podáních ze dne 17. 1. 2017

doplněných dne 31. 1. 2017. Dne 9. 2. 2017 správce daně sdělil žalobci, že vyhodnotil veškeré skutečnosti a důkazní prostředky předložené a navržené žalobcem a dospěl k závěru, že výsledek kontrolního zjištění se nemění. Přitom stanovil termín ústního jednání ve věci projednání zprávy o daňové kontrole na 27. 2. 2017. Žalobce ani jeho zástupce se k jednání nedostavili, svou neúčast přitom žalobce odůvodnil podjatostí úředních osob správce daně a nemožností ukončit daňovou kontrolu z důvodu, že žalobce bude žádat nadřízený orgán o prošetření způsobu vyřízení jeho stížnosti. Podáním ze dne 27. 2. 2017 uplatnil žalobce námitky podjatosti úředních osob, o nichž bylo rozhodnuto dne 14. 3. 2017 tak, že úřední osoby nejsou z řízení pro podjatost vyloučeny. Stížnost ze dne 23. 2. 2017 byla vyřízena dne 24. 2. 2017 vyrozuměním o výsledku šetření stížnosti tak, že stížnost je nepřípustná. Správci daně byla doručena rovněž stížnost proti úředním osobám správce daně podle zákona o státní službě, i tato však byla shledána nedůvodnou.

29. V reakci na omluvu žalobce z ústního jednání reagoval správce daně písemností, v níž uvedl, že s ohledem na skutečnost, že o stížnosti i o námitkách podjatosti již bylo rozhodnuto, nic nebrání řádnému projednání a podepsání zprávy o daňové kontrole. Správce daně určil další termín ústního jednání v této věci na 28. 3. 2017. Žalobce byl v písemnosti poučen, že odmítne-li projednat zprávu o daňové kontrole nebo se jejímu projednání bude vyhýbat, správce daně mu ji v souladu s § 88 odst. 5 daňového řádu doručí do vlastních rukou, a že den doručení bude považován za den jejího projednání a ukončení daňové kontroly. Žalobce se však ani v náhradním termínu k projednání zprávy o daňové kontrole nedostavil a dne 28. 3. 2017 zaslal další omluvu z jednání, přičemž jako důvod své neúčasti na jednání uvedl opakovaně podjatost úředních osob správce daně prvního stupně (uvedl, že do vyřízení námítky podjatosti, která byla podána proti řediteli prvostupňového správce daně Ing. L., není na úřadu žádná nepodjatá osoba, se kterou by bylo možné zprávu o daňové kontrole projednat) a nevyřízení žádosti o prošetření způsobu vyřízení jeho stížnosti. Správce daně žalobci písemností ze dne 31. 3. 2017 sdělil, že opakované omluvy z důvodu podjatosti úředních osob nelze považovat za dostačující, a že chování žalobce vyhodnotil jako vyhýbání se projednání zprávy o daňové kontrole. Téhož dne zaslal správce daně žalobci zprávu o daňové kontrole do vlastních rukou (elektronicky do datové schránky), přičemž doručením této zprávy byla daňová kontrola ve smyslu § 88 odst. 5 daňového řádu ukončena.
30. Soud má ve shodě se žalovaným za to, že správce daně postupoval v daném případě zcela v souladu s příslušnými ustanoveními daňového řádu a že daňová kontrola byla dne 31. 3. 2017 řádně ukončena. Správce daně stanovil dva termíny projednání daňové kontroly, žalobce se však z obou termínů omluvil z důvodů, které nelze považovat za relevantní. Jednání žalobce tak lze posoudit jako účelové a obstrukční, s cílem znemožnit správci daně ukončení daňové kontroly.
31. K námitkám podjatosti úředních osob lze konstatovat, že institut vyloučení úřední osoby dle § 77 daňového řádu slouží svou povahou k zajištění práva na spravedlivý proces, konkrétně k faktické realizaci zásady rovnosti osob zúčastněných při správě daní, podle které mají všechny subjekty před správcem daně stejná procesní práva a povinnosti. Jedná se tedy o procesní institut, který má zajistit pouze to, aby řízení (postup) nevedla osoba podjatá. Daňový řád definuje v § 77 odst. 1 taxativní výčet důvodů, resp. okolností, které podjatost úřední osoby způsobují, a při jejichž naplnění nelze konstatovat, že by úřední osoba podjatá nebyla. O jiných důvodech podjatosti přitom nelze uvažovat (srov. *Dráb, O.* [Vyloučení úřední osoby] In: *Baxa, J., Dráb, O., Kaniová, L., Lavický, P., Schillerová, A.,*

Šimek, K., Žižková, M. Daňový řád. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2011; dostupné v systému ASPI pod ASPI ID: KO280_2009CZ).

32. Jak uvádí komentářová literatura k § 77 daňového řádu, (Matyášová, L., Grossová, M. E. Daňový řád. Komentář. Praha: Nakladatelství Leges, 2015; dostupné v systému ASPI pod ASPI ID: KO280|2009CZ), „[d]ůvodem pro vyloučení úřední osoby je zejména to, že se podílela na rozhodování věci u správce daně nižšího (vyššího) stupně. Důvodem k vyloučení však nejsou okolnosti, které spočívají v rozhodování v jiných věcech. Důvody možné podjatosti úřední osoby musí daňový subjekt (popř. jiná osoba zúčastněná na správě daní) sdělit bezprostředně poté, kdy se dozvěděla, že tato určitá úřední osoba např. má provádět daňovou kontrolu nebo vést daňové řízení. Důvodem podjatosti nemůže být teprve následně postup pracovníka správce daně při výkonu správy daní (např. vyžadování zbytečných dokladů, nestandardní postupy při kontrole apod. - zde je namístě např. podání stížnosti podle § 261). Nelze ji uplatnit ani teprve až po vydání rozhodnutí (zde může být např. uplatněno např. v rámci odvolání, že pracovník správce daně neprováděl dokazování v souladu se zákonem apod.). Nelze však zásadně směřovat, jak se často děje, důvody podjatosti a vady řízení spočívající v kontrolním či jiném postupu pracovníka správce daně; tyto výhrady nemohou být důvodem pro podjatost.“
33. Z uvedeného vyplývá, že pro účely posouzení důvodů vyloučení úřední osoby není relevantní zkoumat správnost či zákonnost postupu správce daně v předmětném daňovém řízení. Jak správně uvedl správce daně i žalovaný v napadeném rozhodnutí, institut vyloučení úřední osoby neslouží k ochraně daňového subjektu před nesprávným nebo nezákonným postupem (rozhodnutím) správce daně – toto může být předmětem případného odvolacího řízení proti rozhodnutí vydanému ve vyměřovacím nebo doměřovacím řízení. Soud se tedy neztotožňuje s tvrzením žalobce, že „nezákonný postup úředních osob je projevem podjatosti ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) daňového řádu“.
34. Pro úplnost lze uvést, že nadřízený správce daně přezkoumal způsob vyřízení stížnosti žalobce a dospěl k závěru, že správce daně prošetřil stížnost řádně, tj. že stížnost je nepřipustná. Současně nadřízený správce daně rozhodl o námitce podjatosti ředitele správce daně Ing. L., a to tak, že tuto námitku neshledal důvodnou. Ze všech uvedených důvodů soud neshledal předmětnou námitku týkající se tvrzené podjatosti úředních osob opodstatněnou.
35. Další pochybení žalobce spatřoval v tom, že mu bylo upřeno projednání věci v jeho přítomnosti ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Jednak namítal, že zpráva o daňové kontrole nebyla projednána v jeho přítomnosti, jednak že výsledek odvolacího řízení s ním nebyl projednán při ústním jednání.
36. Ohledně projednání zprávy o daňové kontrole soud odkazuje na odůvodnění předchozí námítky. Ač žalobce poukazoval na ústavní právo na projednání věci v jeho přítomnosti s odkazem na nezákonný postup správce daně při projednání zprávy o daňové kontrole, je třeba konstatovat, že k projednání zprávy o daňové kontrole v přítomnosti žalobce nedošlo pouze z důvodu jeho vlastního (obstrukčního) jednání (díky tomu, že se opakovaným vznášením námitek podjatosti vyhýbal projednání zprávy o daňové kontrole). Ze strany správce daně nedošlo k porušení žalobcem namítaného čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť žalobci bylo prokazatelně umožněno, aby zpráva o daňové kontrole byla projednána v jeho přítomnosti, této možnosti se však svým postupem vzdal.

37. Co se týče projednání výsledků odvolacího řízení při ústním jednání, ani této námitce soud nepřisvědčil. Soud připouští, že Ústavní soud v minulosti opakovaně judikoval, že v daňovém řízení se uplatní analogicky čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, z něhož vyplývá právo daňového subjektu, aby jeho věc byla projednávána v jeho přítomnosti. Skutkově se však jednalo o případy, kdy správce daně znemožnil daňovému subjektu účastnit se osobně dokazování, konkrétně výslechu svědka, a tudíž neměl možnost klást svědkovi otázky a bezprostředně se vyjádřit k jeho odpovědím. Ústavní soud shledal takové postupy ústavně nekonformními zejména pro porušení principu „rovnosti zbraní“ v daňovém řízení (srov. nálezy ze dne 13. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 159/99, nálezy ze dne 11. 9. 2001, sp. zn. I. ÚS 591/2000, nálezy ze dne 15. 1. 2002, sp. zn. I. ÚS 54/01, nálezy ze dne 7. 1. 2004, sp. zn. II. ÚS 173/01, nálezy ze dne 23. 8. 2007, sp. zn. II. ÚS 262/06). Tento princip se podle Ústavního soudu uplatní dokonce i v odvolacím daňovém řízení, pokud se v něm provádí dokazování výslechem svědka (nálezy ze dne 29. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 232/02). Odlišně však Ústavní soud nahlíží na situaci, kdy neprovedení ústního jednání nemá ten důsledek, že by stěžovateli zabránilo účastnit se provádění důkazů. V usnesení ze dne 19. 3. 2008, sp. zn. I. ÚS 107/05, kterým odmítl ústavní stížnost navrhovatele jako zjevně neopodstatněnou, Ústavní soud konstatoval: *„Daňový subjekt, resp. jeho zástupce, byl se zprávou i všemi podklady seznámen a z protokolu je zřejmé, že výsledek kontroly i kontrolní závěr byly podrobně projednány. Výsledek daňové kontroly a na něj navazující dodatečný platební výměr nestojí na jiných důkazech, než které předložil daňový subjekt, a správce daně při rozhodnutí nevycházel z jiných důkazů, než které zpřístupnil daňovému subjektu.“* Z obdobných pozic vychází i judikatura Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud v obecné rovině razí zásadu, že *„[d]okazování není možno až na zákonem stanovené výjimky provádět utajeným kabinetním způsobem. [...] Pouze výjimečně, za zákonem stanovených podmínek, lze dokazování připustit i mimo rámec ústního jednání, pak ale musí být o provedení takového důkazu vyhotoven protokol dle § 18 správního řádu. Právo účastníka být přítomen provedení důkazu však zůstává i nadále zachováno, a to v návaznosti na § 51 odst. 2 správního řádu.“* (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012 č. j. 7 As 57/2010-82, publikované pod č. 2633/2012 Sb. NSS). V daňových věcech ovšem Nejvyšší správní soud většinou neshledal námitky nedostatku ústního jednání důvodnými, jelikož z výše citované judikatury Ústavního soudu *„nelze [...] dovodit povinnost správce daně, resp. správního orgánu, nařít v daňovém řízení ústní jednání před vydáním rozhodnutí“* (srov. rozsudek ze dne 31. 5. 2007, č. j. 7 Afs 114/2006-78). Aby byla námitka nedostatku ústního jednání v daňovém řízení úspěšná, musí být opřena o omezení účasti stěžovatele při zjišťování skutkového stavu. O porušení procesních práv tak nelze hovořit v případech, kdy *„z obsahu spisového materiálu nevyplývá, že by žalobci bylo v průběhu odvolacího řízení jakkoli bráněno v uplatňování jeho práv a v možnosti aktivně se tak odvolacího řízení účastnit“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2013, č. j. 5 Afs 14/2013-70). Podobnou myšlenku vyjadřuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Afs 1/2011-82: *„V posuzovaném případě stěžovatelka v odvolání vznášela toliko námitky právního charakteru a nenavrhovala provedení nových důkazů. Žalovaný při posuzování podaného odvolání vycházel pouze z údajů obsažených ve správním spisu, proto nebylo účelné v dané věci ústní jednání nařizovat.“*
38. Do nastíněného kontextu je pak třeba zasadit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2009, č. j. 9 Afs 79/2009-93, na který se odvolává žalobce v žalobě. Mohlo by se zdát, že citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu požadavek na provedení ústního

jednání v daňových řízeních rozšiřuje i mimo rámec provádění dokazování, jelikož poměrně ploše uvádí: „*Přestože daňové řízení, stejně jako správní řízení, je primárně ovládáno zásadou písemnosti, je za určitých podmínek nutno přistoupit k ústnímu jednání. K tomu dochází za situace, kdy se to jeví z povahy věci potřebné, např. vyplývají-li z obsahu správního spisu nejasnosti. To platí i v případě, požádá-li o to účastník řízení.*“ Tuto obecnou tezi je však třeba vnímat ve světle výše citované judikatury a zejména s přihlédnutím ke konkrétnímu řešenému případu, na jehož základě byl citovaný rozsudek vydán. Nejvyšší správní soud totiž tehdy v první řadě shledal důvodnou námitku stěžovatele stran nedostatečného zjištění skutkového stavu. Konkrétně dospěl k závěru, že „nelze vyloučit porušení povinnosti správcem daně, přičemž, aby byla tato skutečnost postavena najisto nebo vyvrácena, je nutno v dalším řízení prokázat, jak bylo s daným přeplatkem naloženo.“ V daném případě tak byla námitka neprovedení ústního jednání úzce svázána s námitkou nedostatečného zjištění skutkového stavu, a právě neprovedení všech potřebných důkazů, k nimž by se stěžovatel mohl na ústním jednání vyjádřit, představovalo ony „*nejasnosti vyplývající z obsahu spisu*“. Z tohoto rozsudku tedy v žádném případě nelze dovozovat závěr, že by měl správce daně povinnost nařídít ústní jednání v daňovém řízení pokaždé, když to daňový subjekt požaduje.

39. V nyní posuzovaném případě se jednalo o požadavek žalobce na provedení ústního jednání v rámci odvolacího řízení. Jak vyplývá ze správního spisu, v rámci odvolacího řízení bylo na základě požadavku žalobce provedeno doplnění odvolacího řízení o 11 svědeckých výpovědí, o jejichž konání byl žalobce řádně vyrozuměn. Žalobce v 10 případech využil své právo být přítomen výsledku svědka a klást mu otázky. Poté byl žalobce odvolacím orgánem seznámen se skutečnostmi zjištěnými při dokazování v rámci odvolacího řízení ve smyslu § 115 odst. 2 daňového řádu, na které reagoval podáními ze dne 3. 4. 2018. Z uvedeného je zřejmé, že postupem žalovaného nemohlo dojít k tvrzenému porušení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. čl. 41 Listiny základních práv Evropské unie. Žalobce nebyl zkrácen na právu vyjádřit se ke všem prováděným důkazům, a tudíž ani na právu, aby jeho věc byla projednávána v jeho přítomnosti.
40. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že žalobci bylo odepřeno právo na navrhování důkazních prostředků, jelikož správce daně úmyslně nedokončil výslech zásadního svědka pana V. Ze správního spisu vyplynulo, že svědek V. byl v průběhu řízení vyslýchán celkem třikrát (4. 5. 2016, 11. 5. 2016 a v odvolacím řízení dne 9. 2. 2018). Ve vztahu k výpovědi ze dne 4. 5. 2016 sice svědek dodatečně tvrdil narušení schopnosti podat výpověď jako svědek, svědek byl však vyslýchán opakovaně dne 11. 5. 2016. Výslech prováděný dne 9. 2. 2018 byl sice cca po čtyřech hodinách ukončen, stalo se tak nicméně na základě požadavku tohoto svědka s ohledem na jím uváděné zdravotní důvody. Vzhledem k tomu, že z poslední výpovědi svědka V. nevyplývaly kromě odkazu na osoby, které podaly čestná prohlášení a které již byly dříve vyslechnuty, žádné zásadní rozdíly v porovnání s výpověďmi svědka z roku 2016, soud souhlasí se závěrem žalovaného, že další pokračování ve výslechu svědka V. by bylo nadbytečné a bezpředmětné. Postupem správce daně a žalovaného nemohl být žalobce žádným způsobem zkrácen na svém právu navrhnout důkazní prostředky.
41. Pokud žalobce namítal, že žalovaný při hodnocení důkazních prostředků postupoval v rozporu s § 8 odst. 1 daňového řádu, ani této námitce soud nepřisvědčil. Žalobce se neztotožnil s hodnocením výpovědi svědka V. správcem daně, omezil se však (kromě shora uvedeného pochybení týkajícího se předčasného ukončení výslechu) pouze na

obecné konstatování, že svědek potvrdil tvrzení žalobce a jím předložené důkazní prostředky. K takto obecně formulované námitce, které nebylo nijak konkretizováno, lze pouze stejně obecně konstatovat, že všechny provedené výpovědi svědka V. byly ze strany správce daně i žalovaného posuzovány jednotlivě i ve vzájemné souvislosti s ostatními provedenými důkazy, zejména s výpověďmi dalších svědků, a to zcela v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu. Výpovědi svědka V. byly správcem daně i žalovaným na několika stranách (body [58] až [85], [113] až [119] napadeného rozhodnutí) podrobně zhodnoceny jako neprůkazné, a to zejména s ohledem na obecné, neúplné, nekonkrétní a vzájemně rozporné odpovědi pana V. I když správce daně věnoval dostatečný časový prostor jednotlivým deklarovaným plněním, svědek si nepamatoval nebo si nevzpomněl bez předložení konkrétní obchodní smlouvy, jaké služby konkrétně poskytoval, na otázky správce daně odpovídal velmi obecně, v jeho odpovědích byly patrné rozpory, předmět poskytovaných služeb dle jednotlivých smluv nedokázal jednoznačně a jasně vymezit. Jednotlivé činnosti, které měly být svědkem poskytovány na základě různých smluv, mu splývaly a neorientoval se v nich. K faktickému uskutečnění deklarovaných plnění svědek odkazoval zcela neurčitě na třetí osoby, kamarády a známé. Žalovanému lze na základě zjištěných skutečností přisvědčit v tom, že svědecké výpovědi pana V. nelze považovat za věrohodné důkazy osvědčující oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně ve smyslu § 72 a § 73 zákona o DPH.

42. Ani ve vztahu k hodnocení ostatních svědeckých výpovědí žalobce neuvedl žádné konkrétní tvrzení, se kterým by bylo možné polemizovat. I tato námitka je formulována zcela obecně a i zde tedy nelze než plně odkázat na závěr žalovaného vyjádřený v bodě [129] napadeného rozhodnutí, že přestože vyslechnuté osoby vypovídaly ve prospěch žalobce, při posouzení výpovědí v jejich vzájemné konfrontaci i ve vzájemné souvislosti s dalšími důkazy, zajištěnými v průběhu daňového řízení, nelze než konstatovat, že provedené svědecké výpovědi nelze osvědčit jako věrohodné důkazy osvědčující oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně, a to z důvodu, které jsou podrobně uvedeny v bodech [64] až [120] napadeného rozhodnutí. Žalovaný především poukázal na rozpory, nejednoznačnosti, vzájemně se vylučující skutečnosti zjištěné posouzením svědeckých výpovědí a dalších důkazních prostředků ve vzájemné souvislosti, které jsou dále umocněny zjištěním, že podnikatel V. získával významné peněžní prostředky pouze od žalobce, které byly ve většině případů na druhý den v hotovosti vybrány, a rovněž tím, že za situace, kdy příslušný správce daně dodavatele V. šetřil deklarovaná plnění, V. V. předložil protokol o trestním oznámení ze dne 1. 2. 2015, že jmenovaný oznámil odcizení účetní evidence r. 2011 – 2014.
43. Konečně neobstojí ani argumentace žalobce, že pokud svědecké výpovědi potvrdily provedení prací, a správce daně ani žalovaný neprokázali, že by předmětné práce a činnosti zajistil žalobce sám nebo svými zaměstnanci, žalobce dostal své důkazní povinnosti.
44. S ohledem na výše uvedené principy daňového řízení bylo na žalobci, aby vyvrátil pochybnosti správce daně, resp. aby prokázal, že se zdanitelné plnění uskutečnilo tak, jak bylo uvedeno na daňových dokladech (tj. aby prokázal, že plnění bylo fakticky uskutečněno, a že toto plnění bylo pořízeno od deklarovaného plátce daně). Správce daně nebyl povinen prokazovat, jak se účetní případy, o jejichž souladu s předloženými daňovými doklady existovaly pochybnosti, ve skutečnosti odehrály, tuto povinnost měl výhradně žalobce. Žalovanému proto nelze vytýkat, že neprokázal, resp. ani

neprokazoval, zda provedené práce a činnosti zajistil žalobce nebo jeho zaměstnanci. Jak vyplynulo z provedeného dokazování, faktická činnost deklarovaného dodavatele V. V. nebyla prokázána, žalobci tedy nelze přisvědčit v tom, že by dostal své důkazní povinnosti a prokázal uskutečnění a přijetí předmětných plnění.

V. Závěr a náklady řízení

45. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
46. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročež mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 7. dubna 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu